

har været med til at styrke økologien væsentligt i Danmark – også dens fremtidsmuligheder.

Det her mener vi faktisk stadig væk er en kommunal opgave. Det vil sige, at hvis man i nogle kommuner ønsker at indføre en sådan madordning, skal man da have mulighed for det. Men vi mener ikke, at det er staten, der skal gå ind og klare det, som vi faktisk mener kommunerne skal gøre.

Der er jo nogle kommuner, der har indført madordninger i nogle skoler, som fungerer godt, og der må mit signal til kommunalpolitikkerne være, at hvis man synes, at det er en god idé, og hvis det er noget, man kan få til at fungere ude i sin kommune, er det noget, man skal tage fat på derude.

Men som sagt er det i Dansk Folkeparti ikke noget, vi kan støtte, at staten går ind i, så derfor må vi sige nej til det her forslag, men anerkender den økologiske tankegang, der ligger i det. Vi synes også, at hvis man endelig taler skolemad og madordninger ude i kommunerne, skal man også tænke i økologi.

Kl. 14.50

Man kan også tænke på, at kommunerne jo nu er blevet meget større, så det kan også være, at hvis man går i gang med sådanne ordninger, viser det sig nu, at det faktisk er blevet billigere, fordi den mængde mad, man nu skal have, omfatter en større mængde skolebørn. På den måde vil man måske kunne få nogle bedre rabatter til at indføre ordningerne.

Det bliver et nej til forslaget herfra, men held og lykke til kommunerne med at gennemføre det selv.

Formanden:

Tak til hr. Christian H. Hansen. Så er det fru Elisabeth Geday som ordfører.

Elisabeth Geday (RV):

I mange år har det været god latin blandt danske politikere, at børnenes mad er forældrenes ansvar. Det er også Det Radikale Venstres udgangspunkt. Alligevel må vi konstatere, at stadig flere danske børn er overvægtige. Det øger deres risiko for en række alvorlige livsstilssygdomme som type 2-diabetes og hjerte-kar-sygdomme – sygdomme, som tidligere var forbeholdt ældre mennesker. Samtidig er der en markant, social skævhed i problemet, så der er langt flere overvægtige børn blandt socialt dårligt stillede end blandt socialt velstillede børn.

Stort set alle børn, fra de er 1 år til de er 16 år, er i vuggestue, børnehave eller skole i mere end halvdelen af deres vågne timer, og de spiser mindst et hovedmåltid og op til flere mellemmåltider, mens de er i offentlig pasning eller skole. Derfor er skolerne og daginstitutionerne oplagte steder at sætte ind med en sygdomsforebyggende indsats over for børnene.

Vi mener, at indsatsen bl.a. skal bestå i sund mad på skoler og daginstitutioner, men også i mere motion, flere og sjovere gymnastiktimer, som tiltaler både drenge og piger, adgang til frisk og koldt rindende vand, lækre omklædningsrum, skægge idrætskonkurrencer og bedre muligheder for motion i fritiden. Det er også elementer i løsningen. Men det er sund mad i skoler og daginstitutioner altså også.

Derfor mener vi, at tidspunktet er inde til at revidere vores oprindelige synspunkt. Børns kost er fortsat hovedsagelig forældrenes ansvar, men samfundet har også et medansvar for, at børn ikke bliver syge, fordi de får for dårlig kost og for lidt motion. Vi vil gerne arbejde for, at alle børn får tilbudt sunde madordninger, mens de er i skole eller i daginstitution.

Erfaringer fra Sverige og England peger på, at vi ikke nødvendigvis får sundere børn, blot fordi vi indfører madordninger. Der skal mere til. Madordningerne skal udformes i samarbejde med børnene, børnene skal inddrages i madlavningen og i det hele taget have så meget medindflydelse, som deres alder og evner tillader.

Madordninger skal være en del af skolernes undervisning, så børnene, samtidig med at de laver mad, også lærer om sund kost og livsstil, lærer at læse opskrifter, måle volumen, drive en lille virksomhed på skolen med mere.

I virkeligheden ville det bedste være, hvis man kunne lave partnerskaber med de lokale handlende, så man samtidig kunne få dem forpligtet til ikke at sælge uanede mængder slik, sodavand og pizza til børnene i skoletiden.

Vi mener, at opgaven med at udforme madordninger naturligt skal ligge hos kommunerne, men her i Folketinget skal vi beslutte at pålægge kommunerne denne opgave. Vi vil gerne være med til at opfordre og opmuntre kommunerne til, at det skal være økologiske madordninger, fordi det på samme tid kan være med til at stimulere efterspørgslen efter økologiske madvarer i Danmark.

Efter vores opfattelse behøver madordningerne ikke være gratis for alle, men kun for de børn, som i forvejen får fripladser i daginstitutioner